kas walmistud wormi eht kesta sisse jooksma. Üsna ära kohkund ei teadnud waene pois mitte ennast aidata; wimaks joolsis ta ometi nuttes tuppa, ja tunistas meistrile oma süid üles, kelle käest ta Jumala pärast andeksandmist palus. Meister aga sai täis tulist wiha, tömbas mõega kätte ja pistis poisi kohe läbi. Siis ruttas ta wälja, tahtis näha, mis weel tö jures peasta on ja wõttis wormi pärast jahtumist lahti. Kui wormi kere eht kella kest oli kõik lahti ja ümbert ära wõetud, siis oli kogu kel üsna ilma wigata ja wäga heaste walmis walatud. Täis römu pöris meister tuppa tagasi, ja niid wast nägi, mis kurja ta teinud oli; öppipois oli surnud. Meister sai kinni pandud ja kohtust mõega surma mõistetud. Selle wahe aca sees oli kel juba torni tömmatud. Siis palus se kella walaja wäga, kas tema seda au weel enne elu otsa wõiks kohtu herrade käest saada, et seda kella wõiks elistud ja tema ka selle healt kuulda saaks weel enne kui ta surma pannakse. — Kohus lubas seda; ja sest aeast sadik sawad kõik sured süialused Breslau linnas, kui neid kohtu maeast wälja wiakse, sellesamma kellaga elistud.

Ühest hirmsast nälja-hädast meie maal.

Liiwlandi-ma kõrge walitseja Gerhard von Jorke aeal oli kange wilja pudus ja weel muud hädad, önnetused ja wiletsused Littaus, Sameitis, Semgallis, Wenemaal, nõnda ka Liiwi-, Eesti- ja Kuramaal ja kõigis mades ümberkaudu, kus muido ikka rikkad wilja maad olnud. Se Jumala nuhtlus kõige neude häda ja wiletsustega kestis kunni kolmandama aasta sisse, sest et külm rukkid, odrad ja muud wilja põldude peal ärawõttis. Se kõige pahem aeg aga oli aastal 1315. Siis oli kõige nende nimetud mades kallis aeg eht nälg ni suur, et üks hirmus kibe nälja häda tõusis, nõnda et nisugust põle enne olnud; arutu palju rahwast läks hukka eht — surma, lõpmata koledad teod said siin ja seäl tehtud. Jerusalemma nuhtlusest on küllalt kirjutud, aga se oli wist weel wähe selle aegse nälja häda wastu.

Kus waras ülespodud oli (wargad said sel aeal enamiste ülespodud), wõtsid waesed näljatsed inimesed seda salaja ö-aeges wõllast maha ja söid selle liha. Nemad söid ka surnud lomi ja kõiki mis nad aga kätte said. Palju inimesi jäid nälja pärast tee-äre, ulitsade peale ja macadesse surnud maha, nõnda et ei jõudnud nendele enam haudasid teha, waid sured, laiad kaewandused said tehtud, kuhu neid surnuid sisse wisati.

Üks mees ja naene löid oma ainsama lapse surnuks ja söid sure nälja pärast seda ära. Sedasamma hirmust tegu tegi üks teine paar rahwast oma kahe lapsega; ja sellejärele tahtis mees ka